


Pf.I.20.006/2016.

Tisztelt Debreceni Ítéltábla!

Társaság a Szabadságjogokért
(1136 Budapest, Tátra u. 15/b.)

felperes

képv.:



dr. Fittfi Tivadar
ügyvéd
1136 Budapest, Tátra u. 15/b I/1.
Tel.: 06-30-341-6927
Fax: (061) 279 0755
e-mail: hutl@tasz.hu

előkészítő irata

Heves Megyei Rendőr-
főkapitányság **alperes** elleni
személyiségi jog megsértése miatt
indított polgári peres eljárásban az
Egri Törvényszék által meghozott
12.P.20.065/2013/128. ítélet elleni
fellebbezések folytán folyamatban
lévő másodfokú eljárásban

Pf.I.20.006/2016.

Tisztelt Debreceni Ítéltábla!

Alulírott **Társaság a Szabadságjogokért** (1136 Budapest, Tátra utca 15/b., törvényes képviselő: dr. Kapronczay Stefánia ügyvezető igazgató) **felperes jogi képviselőm** (dr. Hüttl Tivadar ügyvéd 1136 Budapest, Tátra u. 15/b.; huttl@tasz.hu; fax: 279-0755) dr. Péró Albin jogtanácsos által képviselt **Heves Megyei Rendőr-főkapitányság** (3300 Eger, Eszterházy tér 2.) **alperes** ellen az Egri Törvényszéken **12.P.20.065/2013.** számon, személyiségi jogsértés megállapításáért folyamatban volt közérdekű perben hozott, a jogi képviselő által 2015. november 30. napján átvett **128.** számú ítélettel szemben törvényes határidőben mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

Felperesként fellebbezésem indokolásának kiegészítését és az alperesi fellebbezés vonatkozásában fellebbezési ellenkérelmemet az alábbi

előkészítő iratban

terjesztem a T. Ítéltábla elé.

I. A felperesi fellebbezés indokolásának kiegészítése

A fellebbezésemben írtakat maradéktalanul fenntartva fellebbezésem indokolásának III. pontját az alábbiakkal kívánom kiegészíteni:

Fellebbezésemben részletesen kifejtettem azon érveimet, amelyek alapján álláspontom szerint az I. fokon eljáró bíróság alaptalanul utasította el az alperesnek a jogsértés eltiltására való kötelezésre irányuló, valamint az eltiltásra alapított, azt konkrét tartalommal megtöltő, kötelezésre irányuló kereseti kérelmeimet.

Fellebbezésem előterjesztését követően született meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.33.048/2015/17. számú jogerős ítélete (1. számú melléklet), amelyben a bíróság elutasította Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzatának az Egyenlő Bánásmód Hatóságnak a miskolci Számozott utcák telepfelszámolása ügyében hozott határozata bírósági felülvizsgálatára irányuló keresetét. A bíróság ítélete értelmében (17. old): *Az Ebktv. – fentebb idézett – 17/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint elrendelheti a jogsértő állapot megszüntetését az alperes, azonban kifejezetten **mulasztásban** megnyilvánuló jogsértések esetén e jogintézmény céltalan, és hasztalan lenne egyéb kötelezés nélkül. Így az Ebktv. Preambulumában is olvasható jogalkotói cél szellemében – mely szerint **hatékony jogvédelmet kell biztosítani a hátrányos megkülönböztetést elszenvedők számára – jogszerű, és arányos elrendelt hatósági rendelkezés az intézkedési terv elkészítésének előírása felperes számára.***

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint tehát nem is csak a jogsértés megállapítása, hanem még a jogsértő állapot megszüntetésére kötelezés sem jelent kellően hatékony jogvédelmet mulasztásban megnyilvánuló jogsértés

esetében, így a bíróság álláspontja szerint az Egyenlő Bánásmód Hatóság jogszerűen kötelezhette a jogsértő önkormányzatot intézkedési terv megalkotására.

Álláspontom szerint az idézett bírósági indokolás analógia útján alkalmazható a perbeli esetben is: az alperes terhére az elsőfokú bíróság részben mulasztáson alapuló jogsértést állapított meg. Az alperesi fellebbezés is maradéktalanul alátámasztja a fellebbezésemben kifejtett álláspontomat, miszerint az alperes a per során nem tanúsított megbánást, nem ismerte el a jogsértéseket, és a mai napig valójában alapvető jogkérdésekben téves álláspontot képvisel. Így például továbbra is azon az állásponton van, hogy a kizárólag romák által lakott, faluvégi zsákutcában lakók nem alkottak foglyul ejtett közönséget akkor, amikor a nyíltan cigányellenes szervezet által biztosított, rasszista kifejezéseket skandáló tömeg azon végigvonult. Az alperes nem tudja továbbá értelmezni a rendőrséget terhelő alapjogvédelmi kötelezettséget a rasszista akciókkal célba vett közösség tagjai vonatkozásában, hiszen visszatérően az utóbbiak lakóközösségébe betolakodó, megfélemlítő csoportosulás tagjainak jogvédelmére hivatkozik mulasztásai kapcsán. Álláspontom szerint tehát az alperesi jogi védekezés, és az alperes részéről az I. fokú eljárásban meghallgatott rendőrtanúk ítélet által is elismert felkészületlensége az általam 110. számú előkészítő iratomban felsorolt körülményeken túl nagymértékben valószínűsítik a jogsértések megismétlődését, ami alapot jelent a jogsértéstől való eltiltás, továbbá az eltiltáson alapuló kötelezési kérelmek elrendelésére.

I. Fellebbezési ellenkérelem

Az alperes fellebbezésére, illetőleg a fellebbezésével érintett ítéleti indokolásra csak a legszükségesebb körben kívánok reagálni, tekintettel arra, hogy az alperesi fellebbezésben részletesen ismertetett jogi álláspontját az alperes már az I. fokú eljárás során több ízben, még nagyobb részletességgel kifejtette, arra számos előkészítő iratban részletesen reagáltam az I. fokú eljárás során.

Az I. fokon eljárt Egri Törvényszék ítéletét álláspontom szerint a tényállás alapos és részletes feltárását követően, a felek részletes álláspontjának ismeretében, a bizonyítékokat szabadon mérlegelve hozta meg.

(i) Mulasztással megvalósított zaklatás az első időszakban

Az alperes a 2011. március 6-i gyöngyöspatai, Juhász Oszkár által bejelentett, és a Szebb Jövőért Polgárőr Egyesület által biztosított rendezvénynek arról a részéről, amely a cigánysoron (Hegyalja út) történt vonulással kapcsolatos, több ízben kijelenti, hogy azon pusztán kivételesen, szórványosan hangzottak el "kikiabálások", az nem volt félelemkeltő (ld. fellebbezés 10-12. old.).

Az I. fokú ítélet a vonatkozó tényállási részben megállapítja: „A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a törvényszék azt is megállapította, hogy amikor a rendezvény szervezője Juhász Oszkár a petícióját felolvasta, a rendezvény résztvevői közül többen skandáltak és elhangzottak olyan verbális kijelentések is, amelyek egyértelműen sértették a gyöngyöspatai roma közösség tagjainak egyenlő emberi méltóságát.” (41. old. 2. bek.) Ezt követően az ítélet hivatkozik Baranyi Györgyné és Balogh Tibor tanúvallomására. Felperes az alperes által kétségbe vont ítéleti tényállási rész miatt fontosnak tartja hangsúlyozni, hogy a felperes – az ítéletben ezen

a ponton hivatkozni elmulasztott – a 2013. november 12-i tárgyaláson levetített (ld. 30. sz. jegyzőkönyv) videó felvétellel, továbbá 2013. október 29-i előkészítő iratához csatolt újságcikkekkel is bizonyította a cigánysoron vonuló tömeg félelemkeltő jellegét, az ott elhangzott cigányellenes skandálást¹. Egyértelműen cáfolásra került tehát az az alperesi álláspont, hogy csak szórványosan, elvétve történtek kiabálások a cigánysoron vonuló tömegből, és az is, hogy a vonulás ne lett volna félelemkeltő. A bíróság I. fokú ítéletében tehát helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a tömeg egy része a helyi roma lakók emberi méltóságát sértő kijelentéseket skandált, pusztán elmulasztotta valamennyi általa értékelt bizonyíték számba vételét a vonatkozó ítéleti részben.

A kifejtettek alapján kérem, hogy a T. Ítélet tábla az ítélet vonatkozó részének indokolását egészítse ki az említett bizonyítékokkal.

(ii) A rendőrség szabálysértési szankcionálási gyakorlatával megvalósult közvetlen hátrányos megkülönböztetés a második időszakban

Nem érthető, hogy az alperes fellebbezésében miféle bíróság által végzett átalakításokat emleget a szabálysértési ügyek számarányaival kapcsolatban (16. oldal 2. bek.). A bíróság az ítéletében ismertetett és értékelt szabálysértési adatok esetében kifejezetten az alperes által szolgáltatott adatokból, illetve azokból az alperes által összeállított táblázatból indult ki (101. sz. alperesi előkészítő irathoz csatolt A/2. táblázat). Annak, hogy egy-egy esetben helyszíni bírságolás vagy szabálysértési feljelentés történt, a vonatkozó kereseti kérelem elbírálása szempontjából nincs, nem is volt jelentősége, ezért azokat a bíróság alappal adta össze. Hiszen annak mérlegelése során, hogy a rendőrség helyszíni szabálysértési szankcionálási *gyakorlata* diszkriminatív volt-e, a szabálysértési törvény szerinti különböző eljárési módoknak nincs relevanciája. Így jutott a bíróság arra a következtetésre, hogy az alperesi A/2. táblázat alapján összesen 86 szabálysértési ügyet kellett vizsgálni a perben a második időszakban. Ebből maga az alperes által szolgáltatott adatok alapján 61 ügyben romával szemben járt el a bíróság, a besorolást maga az alperes végezte el. Ugyanezen adatokat a felperes 109. sorszámú előkészítő iratában részletesen elmezte, ezt követően sem vitatta az alperes a számokat illetve arányokat, pusztán arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint nincs helye a számok vizsgálatának, arányosításának a rendőrségi gyakorlat egyenlő bánásmódot betartó jellegének vizsgálata szempontjából. Az ítélet kifejezetten ki is tér arra, hogy mind a felperes, mind az alperes elfogadta ezeket a számokat és ezen tényekből kiindulva értékelt az alperes perbeli második időszakban folytatott szabálysértési eljárási gyakorlatát (ld. 55. old. utolsó bek.).

1

A hivatkozott online újságcikkek megerősítik, hogy rasszista, fenyegető kiabálások hangzottak a vonuló menetből a cigánysoron (“Igenis van cigánybűnözés!”, “Fekete majmok!”, “Menjetek haza Indiába!”, “Most legyen nagy a pofátok!”, Ne provokálj!” “Visszajövünk, de nem zászlóval!”).

A hivatkozott videófelvétel tanúsága szerint többek között ilyen kiabálások hangzottak el a tömegből az egyéb, szélsőséges, cigányellenes tüntetéseknél szokásos szélsőséges rigmusokon (ria-ria-Hngária, Adjon az Isten... Szebb jövő!) kívül:

- Gyertek ki!
- Ne lopj, ne öl!
- Nem véd meg a feszület!
- Látjátok mennyien vagyunk?
- Most gyertek bántani az öregasszonyokat!

....

Észrevételezni kívánom ezen a ponton, hogy az I. fokú ítélet 61. oldalának 2. bekezdésében álláspontom szerint a bíróság téves jogi álláspontot képvisel:

„A törvényszék megítélése szerint a két tanúvallomással érintett szabálysértési tényállással összefüggésben is törvényesen intézkedett az érintett rendőr, törvényi intézkedési kötelezettsége okán a szabálysértési ügy egyedi körülményeit nem értékelhette, ezen egyedi körülmények értékelésére a törvényszék megítélése szerint csupán a bíróság jogosult, amennyiben egy szabálysértési ügy eljut abba a szakaszba, hogy bírói döntés meghozatala is szükségessé válik.”

Álláspontom szerint a rendőr, mint jogalkalmazó, a vonatkozó törvény alapján köteles a szabálysértési ügy bizonyos körülményeit egyedileg mérlegelni. A jogbiztonság elvét, és az eljárás alá vont alapvető jogait sértené, ha csak abban az esetben válnának az egyedi ügyének körülményei jogalkalmazói mérlegelés tárgyává, ha az ügyben – valamilyen eljárási oknál fogva – a bíróság eljárna. Nincs olyan vonatkozó törvényi szabály, amely a jogorvoslat folytán eljáró bíróság számára más joganyag alkalmazását tenné kötelezővé, mint az elsőfokon eljáró hatóság, adott esetben a rendőrség számára. Nyilvánvalóan nem foghat helyt ez az érvelés a helyszíni bírságolások esetében sem, ahol fogalmi elem, hogy az eljárás alá vont lemond jogorvoslati jogáról, tehát esély sincs arra, hogy az ügyben a bíróság eljárjon. De attól sem függhetnek az eljárás alá vont jogai, hogy a törvény az adott szabálysértésre elsőfokon bírósági vagy hatósági hatáskört állapít meg.

A szabálysértésekről szóló, a perbeli időszakban hatályos szabálysértési törvény (1999. évi LXIX. tv.) definíciója a szabálysértésről (1. §) ugyan nem mondta ki expressis verbis – szemben az azóta hatályba lépett új Szabstv.-vel (2012. évi II. törvény 1. §) -, hogy a szabálysértés fogalmi eleme a társadalomra veszélyesség, a jogellenesség mint definíciós elem magában foglalta a társadalomra veszélyességet is (ld. a törvényhez fűzött Nagykomentárt²). Feltétlenül hangsúlyozandó, hogy már a perbeli időszakban hatályos törvény szerint is tehát adott cselekmény csak akkor valósíthatott meg szabálysértést, ha az egyben társadalomra veszélyes is volt (ugyanúgy, ahogy minden bűncselekmény megvalósulásának is feltétele a társadalomra veszélyesség). A társadalomra veszélyesség nem más, mint a kodifikált materiális jogellenesség, amelynek hiányában nem állapítható meg szabálysértés. A szabálysértés nem önmagában, hanem a védett jogi tárgyra való kihatásában veszélyes a társadalomra. Az adott ügy egyedi körülményeinek mérlegelése útján tudja az eljáró jogalkalmazó, így például a rendőr megállapítani, hogy a formálisan jogellenes magatartás (vagy mulasztás) materiálisan is jogellenes-e. A rendőrnek tehát minden egyes szabálysértés esetében az egyedi körülmények – köztük az adott magatartás társadalmi veszélyességének - mérlegelése útján kell eljárnia ahhoz, hogy egyáltalán eldönthesse, megvalósult-e szabálysértés. Ez a perbeli időszakban is így volt.

²Nagykomentár a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvényhez – Cserép Attila, Fábíán Adrián, Rózsás Eszter: *A jogellenesség egyrészt tényállásszerűséget jelent, tehát azt, hogy a cselekmény megvalósít szabálysértési tényállást, másrészt azt is jelenti, hogy sérti az állami-társadalmi rendet, közrendet, közbiztonságot, veszélyes a társadalomra, akadályozza a közigazgatás működését. A jogellenesség itt a tárgyi (anyagi) jog azon szabályainak megsértését jelenti, amelyeket bizonyos jogalkotó szervek szabálysértési tényállásokként szabályoztak. Hasonlóan a bűncselekményhez, szabálysértés sincs törvény (vagy kormányrendelet, illetve önkormányzati rendelet) nélkül: nulla poena sine lege. A jogellenesség másrészt kifejezi azt is, hogy ezek a cselekmények veszélyesek a társadalomra.*

Továbbá, a perbeli időszakban hatályos Szabstv. (akárcsak a jelenleg hatályos) a büntetés kiszabása, intézkedések alkalmazása elvei körében is egyértelművé tette, hogy a szabálysértés miatt eljáró hatóságnak az egyedi ügy körülményeit mérlegelnie kell. Tekintettel arra, hogy a perben érintett szabálysértések rendőrségi hatáskörbe tartozó szabálysértések, amelyek jó része esetében helyszíni bírság került kiszabásra, e szabályoknak a perben érintett esetekben is kellett volna legyen relevanciája:

23. § (1) A büntetést és az intézkedést a jogszabályban meghatározott keretek között úgy kell megállapítani, hogy igazodjék a cselekmény súlyához. Az eljárás alá vont személy személyi körülményeit annyiban kell figyelembe venni, amennyiben azok a szabálysértési hatóság vagy a bíróság rendelkezésére álló adatokból kitűnnek.

Továbbá, a törvény büntetés kiszabása helyett figyelmeztetés alkalmazását is lehetővé tette az eljáró szabálysértési hatóság számára már a per idején is, az alábbi feltételekkel:

22. § Büntetés helyett figyelmeztetés alkalmazható, ha a szabálysértés az elkövetés körülményeire tekintettel csekély súlyú és az eljárás alá vont személy személyi körülményeire is figyelemmel ettől az intézkedéstől kellő visszatartó hatás várható.

Fentiek alapján álláspontom szerint szükséges az ítélet idézett bekezdésének megváltoztatása olyan tartalommal, hogy a rendőr köteles az egyedi ügy körülményeit mérlegelni az eljárás során. Álláspontom szerint a felperesi kereseti kérelmek közül ennek a körülménynek azonban nem a közvetlen hátrányos megkülönböztetés, hanem a második időszakban a szabálysértési szankcionálási gyakorlattal megvalósított zaklatás kapcsán van jelentősége, amit az elsőfokon eljáró bíróság nem állapított meg, és ami miatt felperesként többek között fellebbeztem. Ahogy azt már fellebbezésemben kifejtettem: az alperes a második időszakban a gyöngyöspatai romákkal szemben emberi méltóságot sértő magatartást elsősorban azzal fejtett ki, hogy zaklató jelleggel, demonstratív módon volt fokozottan jelen a romák lakta utcákban, ami abban nyilvánult meg, hogy a társadalomra igen csekély fokban veszélyes szabálysértések miatt rendszeresen bírságolta a mélyszegénységben élő roma lakosokat, több esetben figyelembe nem véve a szabálysértés elkövetését igazoló objektív külső körülményeket (ld. gyalogos szabálysértések).

Fenti kifejtett indokok alapján kérem, hogy a T. Ítéltábla az ítélet vonatkozó indokolását változtassa meg.

A vonatkozó (szabálysértési szankcionálási gyakorlattal megvalósított közvetlen hátrányos megkülönböztetés) ítéleti indokolás további részeivel ugyanakkor egyetértek.

Az ítélet megállapítja: *“... az alperes vezetési és irányítási alárendeltségébe tartozó Gyöngyöspatán szolgálatot teljesítő rendőrök nem minden esetben intézkedtek részrehajlás nélkül, az egyenlő bánásmód követelményét betartva, bizonyítottan több alkalommal nem intézkedtek a gyöngyöspatai roma közösség tagjaival összehasonlítható helyzetben lévő csoport tagjaival szemben, annak ellenére, hogy a szabálysértések elkövetését bizonyítottan észlelték.”*

Észrevételezni kívánom ugyanakkor, hogy a fenti állítás alátámasztására az ítéletben megjelölt két tanúvallomáson (Kiss Tibor és Szőke Sándor vallomásai) túl felperesként további bizonyítékokat is szolgáltatunk a perben.

110. sorszámú előkészítő iratunkban összegeztük ezeket:

A kisebbségi ombudsman utóvizsgálati jelentése beszámol arról, hogy a hivatal munkatársai a nem romák lakta utcákban is tapasztalták, hogy az emberek az úttesten közlekednek, miközben megfelelő állapotú járdát is igénybe vehettek volna.³

Arról is beszámol az ombudsman, hogy míg volt olyan roma lakos, akit 30.000 ft-os bírsággal sújtottak azért, mert nem olyan napon égetett kerti hulladékot, amikor az engedélyezett, addig mialatt munkatársai a településen jártak épp olyan napon, amikor nem engedélyezett az égetés, a község közontjában sűrű füst gomolygott, ami egy nem roma család házában történt égetésből származott, a közelben lévő rendőrautóból is észlelhetően, ám mégsem történt rendőri intézkedés.⁴

A 2013. november 12-i tárgyaláson levetített, felperes által becsatolt egyik videófelvételen is látható, hogy nem roma nénik az úttesten közlekednek és panaszkodnak a járda állapotára, amiből következtetni lehet arra, hogy rendszeres szokásuk, hogy nem azon közlekednek.

Fentiek alapján kérem, hogy a T. Ítéltábla az ítélet vonatkozó indokolását e bizonyítékokkal kiegészíteni szíveskedjen.

(iii) A bizonyítékok mérlegelésének vitatása az alperes által

Általánosságban megállapítható, hogy az alperesi fellebbezés sok esetben arra hivatkozik, hogy az ismertetett tényekből nem lehet levonni azt a következtetést, amit az ítélet indokolása tartalmaz. Lényegében az alperes ezzel azt állítja, hogy a bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte illetve a tényállás nem megfelelően felderített.

Az alperes a bizonyítékok bíróság általi mérlegelését kifogásolja. A Pp. 3.§ (5) szerint, a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. A Pp. 206. § (1) szerint pedig a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

Tehát, a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve egyenes következménye a szabad bizonyítás elvének, hiszen a kötetlenség nemcsak az igénybe vehető bizonyítási eszközök terén valósul meg, hanem a bizonyítás eredményének szabad mérlegelése kapcsán is. A bizonyítékok szabad mérlegelése során a bíróság értékeli, hogy a felek tényállításait az általuk rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alátámasztották-e vagy sem.

³ Utóvizsgálati jelentés, 27. old. 5. bek.

⁴ Utóvizsgálati jelentés, 27. old. 6-7. bek.

A bíróság által megállapított tényállás akkor felel meg az eljárásjogi jogszabályoknak, ha az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetéseken nyugszik. A bíróság szabad mérlegelésének korlátját az indokolási kötelezettség alkotja. A bíróság az ítéletben, illetve más határozatában köteles megjelölni a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett körülményeket, különösen azokat az okokat, amelyek miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amely miatt több bizonyíték közül egyeseket figyelmen kívül hagyott, míg másoknak jelentős bizonyító erőt tulajdonított [Pp. 221. § (1) bek.].

Ezen perjogi követelményeknek az elsőfokú határozat – a keresetnek helyt adó megállapítási kérelmek vonatkozásában - eleget tett. Az alperes nem mutat rá a beadványában súlyos logikai hibára, iratellenességre, bizonyíték értékelésének önkényes kirekesztésére.

Az alperest terhelő kimentési bizonyítási teher

A bizonyítási kötelezettségről a bíróság a feleket 71. sorszámú végzésében tájékoztatta. A végzés a jogsértés megállapítása vonatkozásában, helyesen alkalmazva az Ebktv. 19. §-ának speciális bizonyítási szabályait, a felperesre valószínűsítési, míg az alperesre kimentési bizonyítási terhet rótt. Az alperesi képviselő a 2015. szeptember 3-i tárgyaláson egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy felperesként eleget tettünk valószínűsítési kötelezettségünknek (ld. az ítélet 17. old. alja, 18. old. teteje), a bíróság ítéletében szintén ezt állapította meg.

Ennek megfelelően a bíróság azt vizsgálta, hogy az alperes eleget tudott-e tenni kimentési bizonyítási kötelezettségének, és arra jutott, hogy az első időszakban a mulasztással megvalósult zaklatás, a második időszakban pedig a közvetlen hátrányos megkülönböztetés tekintetében e kimentési bizonyítása az alperesnek nem volt sikeres.

A bíróság arról is tájékoztatta a feleket, hogy a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli [Pp. 3. § (3)], valamint, hogy a bizonyításra kötelezett felet terheli a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésett voltának a jogkövetkezmenyei, valamint a bizonyítás esetleges sikertelensége [Pp. 3. § (3)].

Amit tehát az alperes hiányol (pl. a Készenléti Rendőrség által kiszabott helyszíni bírságok RK lapjai), az az ő mulasztásának a következménye. Amikor egyes tanúk szavahihetőségét kérdőjelezi meg az alperes, akkor szintén saját mulasztására világít rá, hiszen jelen volt a tanúk kihallgatásánál, észrevételeket tehetett akkor is és a tárgyalási jegyzőkönyvekre is nyilatkozhatott.

Az alperes nyilvánvalóan nem kovácsolhat előnyt magának saját mulasztásaiból, hiszen az ellentétes volna a Pp. alapelveivel: a fél köteles tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást segítő pervitelnek megfelelően időben előadni, előterjeszteni. [Pp. 141. § (2) bek.] A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. [234. § (2)]

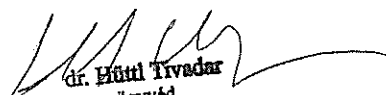
.....

Az előadottak alapján kérem, hogy a T. Ítéltábla az ítélet rendelkező részében foglalt megállapításainak és az alperes elégtétel adásra kötelezésének hatályban fenntartása mellett a felperes kereseti kérelmeit elutasító rendelkezéseit változtassa meg, és felperes valamennyi - a 110. sorszámú előkészítő iratában pontosított - kereseti kérelmének adjon helyt.

Kérem továbbá, hogy a T. Ítéltábla az előkészítő iratomban megjelölt helyeken az I. fokú ítélet indokolását változtassa meg illetve egészítse ki.

Budapest, 2016. március 9.

Tisztelettel:



dr. Hüttl Tivadar
ügyvéd
1136 Budapest, Tátra u. 15/b I/1.
Tel.: 06-30-341-6927
Fax: (061) 279 0755
e-mail: huttl@tazs.hu

Társaság a Szabadságjogokért
felperes
Képv. dr. Hüttl Tivadar ügyvéd

Melléklet:

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.K.33.048/2015/17. számú jogerős ítélete.